DOMSTOLENS DOM (tredje avdelningen)

den 29 april 2010 *

I mål C-102/09,

angående en begäran om förhandsavgörande enligt artikel 234 EG, framställd av Tribunale di Firenze (Italien) genom beslut av den 20 februari 2009, som inkom till domstolen den 13 mars 2009, i målet

Camar Srl

mot

Presidenza del Consiglio dei Ministri,

meddelar

DOMSTOLEN (tredje avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden K. Lenaerts samt domarna R. Silva de Lapuerta, J. Malenovský, T. von Danwitz (referent) och D. Šváby,

* Rättegångsspråk: italienska.

generaladvokat: E. Sharpston,
justitiesekreterare: handläggaren R. Şereş,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 11 februari 2010,

med beaktande av de yttranden som avgetts av:

— Camar Srl, genom W. Viscardini och G. Donà, avvocati,

— Italiens regering, genom G. Palmieri, i egenskap av ombud, biträdd av P. Gentili, avvocato dello Stato,

— Europeiska kommissionen, genom L. Prete och A. Bordes, båda i egenskap av ombud,

med hänsyn till beslutet, efter att ha hört generaladvokaten, att avgöra målet utan förslag till avgörande,

följande

Dom

1 Begäran om förhandsavgörande avser tolkningen av artikel 14 i konventionen om associering mellan Europeiska ekonomiska gemenskapen och de associerade länderna i Afrika och Madagaskar, undertecknad i Yaoundé den 20 juli 1963 (EGT 1964, 93, s. 1431) (nedan kallad första Yaoundékonventionen), och artikel 1 i protokoll nr 5 om bananer, bilagt fjärde AVS–EEG-konventionen, undertecknad i Lomé den 15 december 1989 (EGT L 229, 1991, s. 3; svensk specialutgåva, område 11, volym 17, s. 59) (nedan kallad fjärde Lomékonventionen).

2 Begäran har framställts i ett mål mellan Camar Srl (nedan kallat Camar) och Presidenza del Consiglio dei Ministri (premiärministerämbetet), där Camar har begärt ersättning för den skada som bolaget anser sig ha lidit till följd av ett påstått åsidosättande av gemenskapsrätten av Corte suprema di cassazione (kassationsdomstolen).

Tillämpliga bestämmelser

De internationella konventionerna

3 I artikel 1 i första Yaoundékonventionen, som ingår i avdelning I, med rubriken ”Handel”, föreskrivs följande:

”För att främja en ökning av handeln mellan de associerade staterna och medlemsstaterna, stärka deras ekonomiska förbindelser och de associerade staternas ekonomiska oberoende och därmed bidra till utvecklingen av den internationella handeln, har de höga fördragsslutande parterna enats om följande bestämmelser angående deras ömsesidiga handelsförbindelser.”

4 I artikel 14 i första Yaoundékonventionen stadgas följande:

”Utan att det påverkar de särskilda bestämmelserna i förevarande konvention, i synnerhet artikel 3, ska varje konventionsstat avstå från varje intern skattebestämmelse eller praxis som direkt eller indirekt medför diskriminering mellan dess egna varor och liknande varor med ursprung i andra konventionsstater.”

5 Första Yaoundékonventionen har ersatts av konventionen om associering mellan Europeiska ekonomiska gemenskapen och de associerade länderna i Afrika och Madagaskar, undertecknad i Yaoundé den 29 juli 1969 (EGT L 282, 1970, s. 2) (nedan

kallad andra Yaoundékonventionen). I artikel 5 i sistnämnda konvention stadgas följande, med nästan samma lydelse som i artikel 14 i första Yaoundékonventionen:

”Utan att det påverkar de särskilda bestämmelserna i förevarande konvention ska varje konventionsstat avstå från varje intern skattebestämmelse eller praxis som direkt eller indirekt medför diskriminering mellan dess egna varor och liknande varor med ursprung i andra konventionsstater.”

6 AVS–EEG-konventionen, undertecknad i Lomé den 28 februari 1975 (EGT L 25, 1976, s. 2) (nedan kallad första Lomékonventionen), har ersatt andra Yaoundékonventionen. Punkt 1 i protokoll nr 6 om bananer, bilagt första Lomékonventionen, har följande lydelse:

”1. Ingen [av staterna i Afrika, Västindien eller Stilla havet (AVS)] ska vid export av bananer till gemenskapen ställas i ett mindre fördelaktigt läge än tidigare eller än för närvarande vad gäller tillträde till marknader och fördelar på marknaden.”

7 Artikel 1 i protokoll nr 5 om bananer, bilagt fjärde Lomékonventionen, har följande nästan identiska lydelse:

”Ingen AVS-stat ska vid export av bananer till gemenskapen ställas i ett mindre fördelaktigt läge än tidigare eller än för närvarande vad gäller tillträde till deras traditionella marknader och deras fördelar på dessa marknader.”

8 Artikel 1 i protokoll nr 4 om bananer, bilagt andra AVS–EEG-konventionen, undertecknad i Lomé den 31 oktober 1979 (EGT L 347, 1980, s. 140), har också den nästan samma lydelse.

9 Enligt artikel 2.1 f i beslut 2/90, fattat av ministerrådet AVS–EEG den 27 februari 1990, om övergångsbestämmelser som ska tillämpas från och med den 1 mars 1990 (EGT L 84, s. 2) och enligt artiklarna 1 och 2 andra stycket i rådets förordning (EEG) nr 714/90 av den 5 mars 1990 om tillämpningen av beslut 2/90 (EGT L 84, s. 1) trädde protokoll nr 5 om bananer i kraft den 1 mars 1990.

Den nationella lagstiftningen

10 Genom lag nr 986/1964 av den 9 oktober 1964 (GURI nr 264 av den 27 oktober 1964) infördes en nationell skatt på konsumtion av färska bananer. Denna lag upphävdes genom lag nr 428/1990 av den 29 december 1990 (GURI nr 10 av den 12 januari 1991). Under årens lopp höjdes skattesatsen gradvis och uppgick, när skatten avskaffades, till 525 ITL per kilogram. Det fanns under denna tid ingen konsumtionsskatt för frukt som traditionellt produceras i Italien.

Tvisten vid den nationella domstolen och tolkningsfrågorna

11 Camar har i två förfaranden angripit den skatt som företaget ålagts enligt lag nr 986/1964 i samband med import av bananer med ursprung i Somalia. Dessa förfaranden avslutades genom två domar från Corte suprema di cassazione.

12 Camar har därefter väckt talan vid Tribunale di Firenze och gjort gällande att Corte suprema di cassazione underlät att beakta gemenskapsrätten, i synnerhet artikel 234 EG, då den ogillade talan utan att hänskjuta vissa tolkningsfrågor till EG-domstolen.

13 Det framgår av de upplysningar som Camar lämnat vid förhandlingen att importen i fråga i det nationella målet ägde rum efter den 1 mars 1990. Den italienska bananproduktionen var under denna tid högst begränsad, för att inte säga obefintlig.

14 Den hänskjutande domstolen har angett att frågan huruvida lag nr 986/1964 är förenlig med de skyldigheter som följer av de internationella konventioner som nämns i punkterna 3–8 ovan måste besvaras innan det kan avgöras huruvida den ansvarstalan som väckts av Camar är välgrundad. Den bedömer att denna prövning aktualiserar komplexa rättsfrågor som ännu inte till fullo besvarats i EU-domstolens rättspraxis på detta område.

15 Under dessa omständigheter vilandeförklarade Tribunale di Firenze förfarandet och ställde följande tolkningsfrågor till domstolen:

”1) Utgjorde artikel 14 i första Yaoundékonventionen hinder mot att en medlemsstat införde en intern skatt på bananer med ursprung i Somalia, när denna skatt i praktiken inte tillämpades på inhemskt producerade bananer (en produktion som över huvud taget inte förekom eller var obetydlig) och inte var tillämplig på något annat slags inhemskt producerad frukt?

Om denna fråga besvaras jakande:

2) Utgjorde protokollet om bananer, bilagt den då gällande Lomékonventionen, hinder mot uppbörd av en skatt som var oförenlig med artikel 14 i första Yaoundékonventionen avseende import av somaliska bananer till Italien under år 1990, med hänsyn till bestämmelserna i nämnda protokoll jämförda med bestämmelserna i motsvarande protokoll till de tidigare Lomékonventionerna samt artikel 5 i andra Yaoundékonventionen?

Om frågan besvaras nekande:

3) Utgjorde protokollen om bananer, bilagda Lomékonventionerna, hinder mot höjningar av en sådan skatt som den italienska konsumtionsskatten på bananer med ursprung i Somalia efter den 1 april 1976 oavsett den konkreta verkan av sådana höjningar på exporten av nämnda bananer?”

Prövning av tolkningsfrågorna

Den första och den andra tolkningsfrågan

16 Den hänskjutande domstolen har ställt den första tolkningsfrågan för att få klarhet i huruvida artikel 14 i första Yaoundékonventionen utgör hinder mot att införa en sådan skatt som den som infördes genom lag nr 986/1964, så att en medlemsstat inte

kan ta ut skatt på import av bananer med ursprung i en associerad stat genom en sådan lag ens efter det att Yaoundékonventionerna upphört att gälla.

17 För att besvara denna fråga ska domstolen först pröva huruvida nämnda artikel 14 utgjorde hinder mot att en medlemsstat, genom en sådan lag som lag nr 986/1964, beskattade konsumtion av bananer med ursprung i Somalia vid den tid då denna åtgärd vidtogs. Den ska därför bedöma räckvidden av artikel 14. Det är dock inte nödvändigt att därvid avgöra huruvida denna bestämmelse har direkt effekt. Såsom framgår av lydelsen av den första tolkningsfrågan, önskar den hänskjutande domstolen få klarlagt vilken räckvidd bestämmelsen har, oberoende av om den har direkt effekt eller inte.

18 Enligt artikel 14 i första Yaoundékonventionen ska varje konventionsstat avstå från varje intern skattebestämmelse eller praxis som direkt eller indirekt medför diskriminering mellan dess egna varor och liknande varor med ursprung i andra konventionsstater.

19 Det framgår av begäran om förhandsavgörande att bananproduktionen i Italien var obetydlig, eller rentav obefintlig, under den tidsperiod som är relevant i det nationella målet och att den således kan bortses ifrån. Det likhetskriterium som enligt lydelsen i artikel 14 i första Yaoundékonventionen ligger till grund för förbudet i den bestämmelsen ska därför bedömas i förhållande till ätfrukter som typiskt sett produceras i den berörda medlemsstaten (se analogt dom av den 7 maj 1987 i mål 184/85, kommissionen mot Italien, REG 1987, s. 2013, punkt 8).

20 Domstolen erinrar om att den redan tidigare har uttalat sig om likheten mellan bananer och andra ätfrukter producerade i Italien i mål om tolkningen av artikel 95 första stycket i EEG-fördraget (sedermera artikel 95 första stycket i EG-fördraget, därefter artikel 90 första stycket EG). Domstolen slog då fast att dessa två varuslag inte liknar varandra i den mening som avses i artikel 95 första stycket i EEG-fördraget, då de

uppvisar olika kännetecken och inte svarar mot samma behov hos konsumenterna (se domen i det ovannämnda målet kommissionen mot Italien, punkterna 9 och 10, och dom av den 7 maj 1987 i mål 193/85, Cooperativa Co-Frutta, REG 1987, s. 2085, punkterna 17 och 18, svensk specialutgåva, volym 9, s. 89).

21 Domstolen konstaterade att de olika varuslagen är olika vad gäller organoleptiska egenskaper och vattenhalt och att bananer åtminstone på den italienska marknaden betraktas som ett särskilt näringsrikt och energigivande livsmedel, väl lämpat för små barn (se domen i det ovannämnda målet kommissionen mot Italien, punkt 10).

22 Camar har inte ifrågasatt den bedömningen. Tvärtom har företaget argumenterat för att artikel 14 i första Yaoundékonventionen bör ges en än vidare tolkning än den tolkning som mot bakgrund av ovannämnda rättspraxis ska göras av artikel 90 första stycket EG.

23 Camar anser att artikel 14 i första Yaoundékonventionen ska tolkas som ett förbud mot inte bara diskriminerande beskattning av liknande varor, utan även som ett förbud mot all form av indirekt skatteprotektionism som gynnar nationella varor som konkurrerar med importerade varor, eftersom det ska göras en sammanläggning av bestämmelserna i artikel 90 första respektive andra stycket EG. Om artikel 14 tolkas så, att importerade varor antas ha samma kännetecken som nationella varor förtar det den ändamålsenliga verkan av denna bestämmelse, eftersom de varor från afrikanska länder som avses i första Yaoundékonventionen samtliga är tropiska varor, med andra kännetecken än varor från medlemsstaterna.

24 Den tolkning som Camar förespråkar saknar dock stöd i formuleringen av artikel 14 i första Yaoundékonventionen. Faktum är att denna bestämmelse endast innehåller ett förbud mot diskriminerande beskattning av likartade varor formulerat på liknande

sätt som artikel 90 första stycket EG. Enligt rättspraxis avseende sistnämnda bestämmelse är det väl etablerat att de ”liknande” varor som förbudet avser är varor med motsvarande kännetecken som svarar mot samma behov hos konsumenterna (se, för ett liknande resonemang, domen i det ovannämnda målet kommissionen mot Italien, punkterna 9 och 10).

25 Av detta följer att om gemenskapen och de associerade länderna i Afrika och Madagaskar hade velat reglera frågan om interna skatter på varor som inte är likartade men konkurrerar med varandra skulle de, i stället för att anta en bestämmelse som enbart liknar första stycket i artikel 90 EG, även antagit en bestämmelse utformad efter artikel 90 andra stycket EG (se analogt dom av den 12 december 1995 i mål C-469/93, Chiquita Italia, REG 1995, s. I-4533, punkt 43).

26 Det ska således konstateras att den tolkning av artikel 14 i första Yaoundékonventionen som Camar förespråkar är oförenlig med bestämmelsens lydelse.

27 Det återstår då att pröva huruvida syftet bakom första Yaoundékonventionen fordrar att artikel 14 i konventionen, trots dess snäva lydelse, tolkas så, att den även omfattar interna skatter motsvarande dem som är förbjudna enligt artikel 90 andra stycket EG.

28 Det kan därvid för det första konstateras att en tolkning av artikel 14 i första Yaoundékonventionen som går utöver bestämmelsens lydelse inte är nödvändig för att säkerställa dess ändamålsenliga verkan, i motsats till vad Camar har hävdat.

29 Uttrycket liknande varor ska inte tolkas som ett krav på att varorna måste vara identiska, utan innebär endast att varor som uppvisar olika kännetecken och inte svarar

mot samma behov hos konsumenterna utesluts, såsom påpekas ovan i punkt 20. Av detta följer att typiskt tropiska varor inte generellt kan anses vara varor som inte liknar varor med ursprung i medlemsstaterna.

30 Vidare avser artikel 14 i första Yaoundékonventionen, enligt sin lydelse, varor med ursprung i konventionsstaterna allmänt, utan någon begränsning till tropiska varor.

31 För det andra kan det i ett vidare perspektiv konstateras att artikel 14 i första Yaoundékonventionen inte kan tolkas som ett förbud även mot sådana interna skatter som avses i artikel 90 andra stycket EG. De två bestämmelserna har skilda syften och kan därför inte likställas genom tolkning.

32 Det framgår av domstolens rättspraxis att syftet med artikel 90 EG är att säkerställa den fria rörligheten för varor mellan medlemsstaterna på normala konkurrensvillkor, genom att varje form av skydd som kan följa av interna skatter och avgifter som diskriminerar varor från andra medlemsstater avskaffas, och att säkerställa att de interna skatterna eller avgifterna är fullständigt neutrala när det gäller konkurrensen mellan inhemska och importerade varor (se, för ett liknande resonemang, domen i det ovannämnda målet kommissionen mot Italien, punkt 7).

33 Tolkningen av denna bestämmelse måste också ta hänsyn till fördragets syften enligt artiklarna 2 EG, 3 EG och 14 EG, däribland först och främst upprättandet av en inre marknad där fri rörlighet för varor, personer, tjänster och kapital säkerställs (se, för ett liknande resonemang, dom av den 25 februari 1988 i mål 299/86, Drexl, REG 1988, s. 1213, punkt 24; svensk specialutgåva, volym 9, s. 413).

34 Dessa syften, som ligger till grund för artikel 90 EG, saknas vad gäller första Yaoundékonventionen. Enligt artikel 1 i denna konvention, som liksom artikel 14 ingår i avdelning I, med rubriken ”Handel”, är syftet med konventionen att främja en ökning av handeln mellan de associerade staterna och medlemsstaterna, stärka deras ekonomiska förbindelser och de associerade staternas ekonomiska oberoende och därmed bidra till utvecklingen av den internationella handeln.

35 Slutsatsen att syftet bakom första Yaoundékonventionen inte fordrar en tolkning av artikel 14 som går utöver bestämmelsens lydelse, och som skulle ge den en räckvidd motsvarande den för artikel 90 andra stycket EG, stöds vidare av domstolens tolkning – i mål som rör avtal om upprättande av frihandelssystem – av bestämmelser som är nästan identiska med nämnda artikel 14. Domstolen fann där att dessa bestämmelser ålägger de avtalsslutande parterna ett förbud mot skattediskriminering, vilket gäller så snart det har konstaterats att varor som omfattas av ett visst skattesystem är likartade (se dom av den 26 oktober 1982 i mål 104/81, Kupferberg, REG 1982, s. 3641, punkt 26, svensk specialutgåva, volym 6, s. 531, och av den 17 juli 1997 i de förenade målen C-114/95 och C-115/95, Texaco och Olieselskabet Danmark, REG 1997, s. I-4263, punkt 31).

36 Domstolen har dessutom uttryckligen slagit fast att räckvidden för en bestämmelse i ett frihandelsavtal motsvarande artikel 14 i första Yaoundékonventionen endast sträcker sig till ett förbud mot diskriminerande beskattning av likartade varor. Vad gäller artikel 21 första stycket i avtalet mellan Europeiska ekonomiska gemenskapen och Republiken Portugal, undertecknat och godkänt på gemenskapens vägnar genom rådets förordning nr 2844/72 av den 19 december 1972 (EGT L 301, s. 164), slog domstolen i punkt 42 i domen i det ovannämnda målet Kupferberg fast att det inte utgör diskriminering i den mening som avses i nämnda artikel 21 om en medlemsstat beträffande varor med ursprung i det berörda tredjelandet inte tillämpar en skattenedsättning som föreskrivs för vissa producentgrupper eller vissa varuslag, om det på den berörda medlemsstatens marknad inte finns någon liknande vara som faktiskt kommit i åtnjutande av denna nedsättning.

37 Domstolen drar således den slutsatsen att förbudet i artikel 14 i första Yaoundékonventionen enligt sin lydelse endast avser diskriminerande beskattning av likartade varor och alltså inte avser varor som inte är likartade och som konkurrerar med varandra.

38 Av vad som anförts följer att den första tolkningsfrågan ska besvaras så, att artikel 14 i första Yaoundékonventionen inte utgjorde hinder mot en sådan skatt på bananer med ursprung i Somalia som den som infördes genom lag nr 986/1964.

39 Med tanke på svaret på den första tolkningsfrågan, finns det inte skäl att besvara den andra frågan.

Den tredje tolkningsfrågan

40 Den hänskjutande domstolen har ställt den tredje tolkningsfrågan för att få klarhet i huruvida de nationella domstolarnas tillämpning av ”standstill”-klausulen i protokollen om bananer, bilagda Lomékonventionerna, kräver att den konkreta verkan av höjningar av en sådan skatt som den som infördes genom lag nr 986/1964 prövas för att det ska kunna avgöras huruvida dessa är förenliga med nämnda klausul.

41 Den hänskjutande domstolen har inte preciserat vilken Lomékonvention den hänför sig till. Det måste därför först avgöras vilken av de fyra Lomékonventionerna som ska beaktas med hänsyn till omständigheterna i det nationella målet. Det framgår av de upplysningar som Camar har lämnat vid förhandlingen att den import som gav

upphov till den omtvistade skatteuppbörden skedde efter den 1 mars 1990. Eftersom protokoll nr 5 om bananer, bilagt fjärde Lomékonventionen, trädde i kraft den 1 mars 1990, enligt artikel 2.1 f i beslut 2/90 och artiklarna 1 och 2 andra stycket i förordning nr 714/90, är det således den konventionen som är relevant.

42 Artikel 1 i nämnda protokoll är utformad som en ”standstill”-klausul. Denna bestämmelse har med andra ord till syfte att säkerställa att bananer med ursprung i AVS-staterna får tillgång till traditionella marknader enligt villkor och regler som inte är mindre gynnsamma än dem som gällde då bestämmelsen trädde i kraft. Denna garanterade tillgång till marknaden för bananer med ursprung i AVS-staterna gäller dock bara för en kvantitet som inte är större än den som importerades vid den tidpunkt då bestämmelsen trädde i kraft (domen i det ovannämnda målet Chiquita Italia, punkt 59).

43 De tre första Lomékonventionerna innehöll samtliga en ”standstill”-klausul med en lydelse som liknade den i protokoll nr 5 om bananer (domen i det ovannämnda målet Chiquita Italia, punkt 62). Eftersom första Lomékonventionen trädde i kraft den 1 april 1976, utgör det datumet referenspunkten för tillämpningen av ”standstill”-klausulen (se, för ett liknande resonemang, domen i det ovannämnda målet Chiquita Italia, punkt 63).

44 Det ankommer följaktligen på den hänskjutande domstolen att fastställa huruvida importen i fråga i det nationella målet avsåg bananimport som inrymdes inom de kvantiteter som hade importerats vid den tid då första Lomékonventionen trädde i kraft, nämligen den 1 april 1976.

45 Vad mer specifikt gäller den hänskjutande domstolens fråga om bedömningen av huruvida höjningar av en sådan skatt som den i det nationella målet är förenliga med

”standstill”-klausulen i artikel 1 i protokoll nr 5 om bananer, bilagt fjärde Lomékonventionen, erinrar domstolen om att sådana höjningar leder till en prisökning på bananerna i fråga, vilket följaktligen försvårar deras avsättning på den berörda marknaden (domen i det ovannämnda målet Chiquita Italia, punkt 60). För att pröva en sådan höjning med hänsyn till ”standstill”-klausulen fordras det därför normalt sett inte någon bedömning av den konkreta verkan av denna höjning på importen.

46 Parterna har emellertid diskuterat det fallet att höjningarna enbart syftar till att inflationskorrigera en skatt såsom den som infördes genom lag nr 986/1964. I ett sådant fall har dock ”standstill”-klausulen till syfte att förhindra att bananexporten ställs i ett mindre fördelaktigt läge än tidigare vad gäller tillträdet till traditionella marknader och fördelarna på dessa marknader (se, för ett liknande resonemang, domen i det ovannämnda målet Chiquita Italia, punkt 63), och klausulen hänför sig följaktligen till den faktiska situationen på dessa marknader.

47 Att höja en sådan skatt som den i det nationella målet strider inte mot artikel 1 i protokoll nr 5 om bananer, bilagt fjärde Lomékonventionen, i den mån höjningen endast är en inflationskorrigering för att bibehålla den faktiska beskattningen av varan på en oförändrad nivå.

48 Av vad som anförts följer att den tredje tolkningsfrågan ska besvaras på följande sätt: Den nationella domstolen är inte skyldig att pröva den konkreta verkan av höjningar av en skatt på import av bananer med ursprung i Somalia, såsom den som införts genom sådan lagstiftning som i det nationella målet, i förhållande till den situation som rådde före den 1 april 1976, för att bedöma huruvida dessa höjningar är förenliga med ”standstill”-klausulen i artikel 1 i protokoll nr 5 om bananer, bilagt fjärde

Lomékonventionen. Höjningar av en sådan skatt strider dock inte mot nämnda klausul om de endast utgör inflationskorrigeringar.

Rättegångskostnader

49 Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i målet vid den nationella domstolen utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den nationella domstolen att besluta om rättegångskostnaderna. De kostnader för att avge yttrande till domstolen som andra än nämnda parter har haft är inte ersättningsgilla.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (tredje avdelningen) följande:

1) Artikel 14 i konventionen om associering mellan Europeiska ekonomiska gemenskapen och de associerade länderna i Afrika och Madagaskar, undertecknad i Yaoundé den 20 juli 1963, utgjorde inte hinder mot en sådan skatt på bananer med ursprung i Somalia som den som infördes genom lag nr 986/1964 av den 9 oktober 1964.

2) Den nationella domstolen är inte skyldig att pröva den konkreta verkan av höjningar av en skatt på import av bananer med ursprung i Somalia, såsom den som införts genom sådan lagstiftning som i det nationella målet, i förhållande till den situation som rådde före den 1 april 1976, för att bedöma

huruvida dessa höjningar är förenliga med ”standstill”-klausulen i artikel 1 i protokoll nr 5 om bananer, bilagt fjärde AVS-EEG-konventionen, undertecknad i Lomé den 15 december 1989. Höjningar av en sådan skatt strider dock inte mot nämnda klausul om de endast utgör inflationskorrigeringar.

Underskrifter